

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

**Discurs del Rector de la Universitat de
València en l'Acte de Lliurament de la
Medalla**

Prof. Dr. Julio Marín Pardo

Valencia, 25 de noviembre de 2016

La Universitat de València ha lliurat hui, en aquest acte acadèmic, la seua medalla, la més alta de les distincions honorífiques per reconèixer els mèrits i serveis rellevants prestats a aquesta institució acadèmica.

Com ha assenyalat la Secretària General en la lectura de l'acta de la sessió del Consell de Govern en la qual es va atorgar la medalla de la Universitat de València al professor Doctor Julio Marín Pardo, aquesta concessió correspon al seu compromís cívic i democràtic, a la seua destacada activitat docent i investigadora, incloent la participació en la gestió universitària, i la seua distingida activitat clínica assistencial.

El doctor Marín va nàixer l'any 1936, pocs mesos després de l'alçament militar contra el règim constitucional de la Segona República. València fou, al llarg dels anys que durà la Guerra Civil, seu del govern.

Aquest esplèndid edifici, seu històrica de la Universitat de València des de la seua fundació pels Jurats de la Ciutat l'any 1499, va ser al llarg dels anys de la guerra seu del Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts, com testimonia la placa commemorativa situada a l'entrada des del carrer Universitat, així com a l'exposició 'Tot està per fer. València, capital de la República (1936-1937) que poden visitar a la Sala Acadèmia ubicada a aquest Claustre.

Al llarg de la Guerra Civil, la Universitat fou escapçada, condemnant a l'exili a científics però també estudiants que, junt a part de la població buscà un futur en altres països, com bé recordà l'exposició 'Stanbrook, 1939. L'exili republicà cap al nord d'Àfrica' que ací a La Nau recordà la seua memòria.

La finalització de la Guerra comportà la depuració del professorat universitari, l'exemple més extrem del qual ací a València va ser l'afusellament del Rector Peset Aleixandre l'any 1941 després del dos consells de guerra a què va ser sotmès. Recordem també l'inici d'un intent de politització dirigida i una induïda desmobilització del moviment estudiantil canalitzat a través d'un sindicat únic de filiació obligatòria, el Sindicato Español Universitario, SEU.

Però la fi dels anys cinquanta i els anys seixanta suposaren un important i profund canvi generacional del qual el Dr. Marín en va formar part com a membre d'un col·lectiu d'estudiants que, i em permetran que em referisca a l'exposició 'Memòria i vigència d'un compromís. Universitaris contra la dictadura' celebrada fa tres anys a aquest Centre Cultural La Nau de la Universitat de València, per dir que aquests estudiants cercaven 'transcendir la mirada occidental imperialista, tractant de posar en pràctica una nova forma d'organització social'.

Joves, 'estudiants amb inquietuds, europeïstes, lectors de filòsofs existencialistes i de marxisme, cercadors de novetats, disposats a remoure les estancades aigües de la universitat' que hagueren d'enfrontar-se a la ferotge repressió de la dictadura.

Aquest és el cas d'un jove Julio Marín, líder estudiantil en el moviment clandestí, detingut, torturat, empresonat. El seu testimoni, recordat hui en aquest Paranimf, és necessari, sempre és necessari perquè sense memòria no existeix futur, sense justícia no existeix el present i sense veritat no existeix el passat.

La memòria històrica és clau per evitar les dues dimensions de la mort que transcendeixen la física: l'oblit i la manipulació.

Perquè, en els temps més foscos del nostre passat més recent, hi hagué lluitadors per la democràcia, gent que s'alçà contra les injustícies del sistema. A aquestes persones devem la llibertat que hui gaudim.

Em permetran que hui, a més de retre homenatge al professor Marín per la seua lluita contra la dictadura, recordem també a tantes i tants estudiants que lluitaren en la clandestinitat, que secundaren manifestacions en una època de 'repressió permanent' caracteritzada per l'omnipresència de la 'Brigada Social', que evidenciava la impossibilitat del règim franquista d'evitar l'allunyament dels joves dels valors oficials.

I també que hui recordem la valentia dels professors que examinaren estudiants presos polítics, com va ser el cas del Dr. Marín, així com del rector Rafael Bartual i la seua Junta de Govern que es va negar a executar la decisió del Ministeri de continuar amb la depuració política de joves universitaris.

El professor Marín és un clar exemple de l'evolució del sistema universitari des de l'època franquista al llarg dels anys de la democràcia.

S'ha recordat en la magnífica laudatio pronunciada pel Dr. Juan Ascaso com el Dr. Marín va avançar al llarg dels diferents nivells de la carrera acadèmica fins assolir la primera càtedra en pneumologia del Sistema Universitari Públic Espanyol.

Moltes gràcies professor Ascaso, estimat amic, per il·lustrar-nos en els rellevants mèrits que concorren en la persona de Julio Marín i que l'han fet mereixedor d'aquest reconeixement.

El seu compromís cívic, en un temps clau, continuà ferm també al mateix temps en l'àmbit professional i científic, com demostra i la seua formació i trajectòria de col·laboració amb centres de recerca estrangers, la seua activitat docent, la seua publicació de treballs de recerca, sempre amb generositat, la introducció de noves tècniques diagnòstiques i de tractament, i la seua activitat mèdica assistencial com a Cap del Servei de Pneumologia a l'Hospital Clínic.

I ara em permetran que assenyale que, tot i les profundes retallades experimentades en l'àmbit de la ciència i l'educació universitària, i que han estat reiteradament denunciades pels nostres òrgans de govern, tot i l'empitjorament de les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector públic, incloent l'emigració científica del talent més jove i precaritzat, i malgrat un marc normatiu totalment restrictiu, al llarg dels darrers anys el Sistema Universitari Públic ha continuat

situant la contribució tant quantitativa com qualitativa a la ciència mundial per sobre de la nostra posició merament econòmica.

L'educació hauria d'ésser el projecte social més important de qualsevol societat. I a aquest projecte el professor Julio Marín ha contribuït decisivament integrant el perfil docent amb el perfil professional. En el seu cas en l'àmbit de la salut, de la medicina, un dels vessants clau que, junt a l'educació, conformen les dimensions del nostre model social europeu.

Europa, el nostre vell continent, bressol de la civilització occidental, s'enfronta hui a nombrosos reptes derivats de la profunda crisi econòmica, financera i fiscal que estem experimentant, però també propis de la globalització en què vivim.

Hui, com en el passat, vivim la crisi humanitària de les persones refugiades, i Europa es troba davant la cruïlla de donar resposta a aquest repte mentre debat el futur d'una Europa social ferida per l'eixida del Regne Unit i les malaurades polítiques de consolidació fiscal imposades a alguns països del sud com el nostre.

Hui, més que mai, es necessita uns valors fermes i un compromís com el que al llarg de tota la seua vida ha expressat el professor Julio Marín, un home que a més d'exercir la seua responsabilitat com a catedràtic d'universitat pública, com a gestor universitari i com a cap de servei d'hospital públic, com a investigador i com a mestre, ha estat també un home sensible als arts que ha volgut compartir amb els demás, i no acaparar per a benefici personal, aportant amb generositat una valuosa

quantitat d'obres artístiques al patrimoni públic de la Universitat de València per a conservació i gaudi dels seus conciutadans i conciutadanes.

La Universitat, aquest antic Estudi General baixmedieval i renaixentista, que roman dempeus més de cinc segles després de la seua fundació.

La Universitat que Julio Marín ha contribuït a continuar construint, la seua alma mater que hui li reconeix justament, mitjançant la que és la seua màxima distinció, la Medalla de la Universitat de València, la seua contribució a la Universitat, a la ciència, a la docència i a la societat.

Amic Julio, a tu i a la teua família, gracies amb majúscules, i enhorabona amb tot el reconeixement i respecte institucionals.

I moltes gràcies a tots i totes per la seua amable assistència a aquest acte.

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA